

Medlem af Folketinget — det var det forhenværende Medlem for Sorø Amts 3die Valgkreds, fra Slagelse (Køedt) — vifte med de mange Millioner for derved at fremkalde en Effekt.

Og hvad er det saa, man har foreslaaet? Jeg har ikke saa meget mod Kapitalskatten eller Formueskatten, det er naturligt, at der fortrinvis lægges Skat paa Formuen, det er der ikke noget at sige til. Men det, jeg har noget imod, er Indkomstskatten, som rammer alle Mennesker lige fra Eksistensminimumet og opad, en Skat, der er saa uhyre vanskelig at faa fordelt ordentlig, og som jeg nu ogsaa har hørt den højtærede Finansminister erkende, vil blive ret kostbar. Jeg har i det hele taget imod den Ubehagelighed, at fremmede Mennesker skulle have lovlig Ret til at blande sig ind i hvert enkelt af Danmarks Befolkings mest intime Livsforhold. Thi hvad er det, man her vil, hvorledes vil denne Skat komme til at virke? Jeg skal fremdrage et lille Eksempel paa, hvad det er der kan blive beskattet efter Indkomst. Jeg forudsætter, at en æret Kollega og jeg bo ved Siden af hinanden paa Landet og eje hver en lille Gaard, der kan drives med et Spand Heste. Min Nabo sidder lidt smaat i det, og han har tillige det Uheld, at ligesom han skal begynde at høste og køre Sæden ind, bliver den ene af hans Heste syg og ubrugelig. Han kommer over til mig. Jeg har tilfældigvis en Reservehest, jeg ikke har Brug for, og jeg siger til ham: Vær saa god, tag den med hjem og behold den, indtil Kornet er bragt hjem, og Efteraarssæden er lagt i Jorden. Jeg har ingen Brug for den, mig generer det ikke, du skal kun føde den, saa længe du bruger den. Jeg viser ham altsaa en Tjeneste; men saa kommer Skattekommissionen og spørger: Hvordan skulle vi vurdere den Indtægt, du har haft derved, at du har haft en fremmed Mands Hest til Brug uden at betale Leje af den? Den Indtægt, der derved fremkommer, er nemlig skattepligtig. (Modsigelse). Jo, de Herrer ville maaske studse over en saadan Fortolkning, men jeg henviser til Lovforslaget om Formue- og Indkomstskat til Staten § 4 b., hvor det staar at læse med rene, tydelige Ord. Der staar, at til den skattepligtige Indtægt beregnes „vederlagsfri Benyttelse af andres rørliche eller urørliche Gods“. Jeg spørger, er der saa nogen Mulighed for, at den Mand, der har haft en Hest til Laans i et Par Maaneder, og

som har haft Gavn af dens Benyttelse, kan undgaa at betale Skat af den Fordel, som derved er tilført ham? Jeg spørger yderligere, er det ikke et Bevis paa, at de Institutioner, der skulle paaligne os Skatterne, have Ret til paa den mest pinagtige Maade at blande sig ind i de intimeste af vore Livsforhold? Det er en Anke mod dette System, jeg siger ikke, at det er en Anke mod andet end Systemet, og vi vare jo dog raadige over at kunne have valgt et andet Skattesystem, der i det mindste havde været lige saa fyldestgørende og maaske adskilligt mere fyldestgørende end det, man her er kommen ind paa.

Fra flere Sider har man imidlertid ment, at disse Skattelove i den Form, der nu foreligger her, egentlig talt ere bedre end nogen af de Skattelove, vi tidligere have haft til Behandling. Jeg forstaar ikke en saadan Ytring, jeg forstaar ikke, at det kan være tænkeligt, at nogen Rigsdagsmand kan mene, at det er bedre, at Samfundet faar en Skatteforøgelse af en lille Million Kroner om Aaret, end det, man tidligere har været inde paa, at vedtage Skattelove med omkring 2 Millioners Nedsættelse. Jeg forstaar ikke dette Ræsonnement, men det maa de Herrer forstaa, der fremsatte det. Jeg tror dog nok, at ærede Medlemmer kunne have Ret, naar de mene, at Vedtagelsen af Skattelovene, som kommer en af den nærmeste Dage, vil blive modtagen og hilst med Glæde af en stor Del af Landets Befolkning. Det tror jeg er rigtigt, men jeg er lige saa sikker paa, at denne Glæde ikke vil vare længere, end som man plejer at sige fra Høns flyve op, til Høns flyve ned. Det vil praktisk set sige i dette Forhold, at det vil kun vare, indtil man gennem nogle Aars Erfaring har lært, hvorledes disse Skattelove skulle praktiseres ogsaa over for de Folk, der have gjort sig en billig og rimelig Forhaabning om, at faa en ret behagelig Lettelse ud deraf. Naar Indkomstskatteloven har været praktiseret i nogle Aar, og den vel at mærke har været gennemført i Henhold til Lovens Bestemmelser — og man maa vel gaa ud fra, at det er Meningen, at den skal det — saa tror jeg, at det praktiske Resultat vil blive, at ingen eller saa godt som ingen, blot med Undtagelse af nogle enkelte store Hartkornsejere, vil vide os Tak for det, vi have givet dem. Jeg tror, at det vil blive et særdeles betydeligt, besværligt og trættende Arbejde, som man paalægger Landets kommunale Raad baade i By og paa Land, og det synes ogsaa for Regeringen